

Sint Pieters geTEKEND

André Nuchelmans

Sint-Pieters is een deelgemeente in het noordwesten van Brugge. De wijk bestaat naast een oude dorpskern voor een groot deel uit sociale woningbouw daaromheen. De sociale woningen in de wijken hebben nauwelijks aansluiting met elkaar, laat staan met de oude dorpskern. Er is groen- en speelruimte en een buurthuis, maar meer voorzieningen kent de deelgemeente niet.

Om de samenhang in de deelgemeente te bevorderen en de leefbaarheid in de wijk te verbeteren, ontwikkelde het buurtwerk tal van initiatieven. Zo kwamen er tien volkstuinten, bedacht het buurtwerk de projecten 'een maand van de netheid' en 'babbelmama's' (een informeel opvoedingsproject). Daarnaast riepen jongeren drie minivoetbalploegen in het leven en organiseerden bewoners wijkfeesten.

In 2007 startte het buurtwerk daarnaast het project Sint-Pieters geTEKEND. Alle kinderen tussen 4 en 12 jaar uit de deelgemeente konden bij de buurtwerker Patrick Anthonie een tekening inleveren. Dat eerste jaar leverden vijftig kinderen uit de deelgemeente een tekening in, waaruit er dertien geselecteerd werden. Die werden naar professionele kunstenaars uit Vlaanderen en Nederland gestuurd die geïnspireerd door een van de ingezonden tekeningen een eigen werk maakten. Dit kon een schilderij zijn, maar ook een foto of een tekst. De tweeluiken werden vervolgens tentoongesteld in de tentoonstellingsruimte van Cultuurcentrum Brugge, De Bond.

In 2009 kreeg het project een vervolg. Belangrijkste verandering was dat er uitsluitend nog professionele West-Vlaamse beeldend kunstenaars gevraagd werden voor een reactie op de geselecteerde kindertekeningen. Ook deze keer is buurtwerker Patrick Anthonie de stuwende kracht achter het project. Hij wordt bijgestaan door kunstenaar Yves Beaumont, die vooral verantwoordelijk is voor de keuze van de kunstenaars.

'Bij de keuze van de kunstenaars houd ik vooral rekening met hun grote artistieke kwaliteiten en het feit dat ze allen te vinden zijn voor een dergelijk sociaal-artistiek project', zo licht Beaumont de criteria voor de keuze toe. 'Een flink aantal onder hen heeft dan ook in het verleden reeds hun medewerking verleend aan zulke initiatieven. Het betreft daarbij allemaal professionele kunstenaars die volwaardig met hun oeuvre bezig zijn.'

'Mijn wereld'

In deze editie werd kinderen gevraagd een tekening te maken op het thema 'Mijn wereld'. Uit de ruim vierhonderd inzendingen selecteerde Yves Beaumont, samen met vertegenwoordigers van het lokale Cultuurcentrum en de culturele en toeristische organisatie Brugge

André Nuchelmans
is redacteur van *Boekman*

Plus en de Art-coördinator van het lokale Apollo Art Hotel 22 werken. Om ook de ouders van de kinderen van de geselecteerde tekeningen meer bij het project te betrekken, werd gevraagd of ze met hun kind aan het verdere verloop van het project deel wilden nemen. De tekening van hun kind werd samen met de reactie van de kunstenaar, indien mogelijk, thuis tentoongesteld.

‘Samen met heel wat vrijwilligers is er daarna een kunstwandeling langs de huizen van de deelnemende kinderen opgezet’, vertelt Patrick Anthone. ‘Vervolgens komt er dit jaar een kunstboek uit, waarbij vrijwilligers en buurtbewoners een redactionele bijdrage leveren en hebben we een tentoonstelling in de Bogardenkapel van de stedelijke academie. Vrijwilligers helpen deze opzetten en ze worden terug “opgeleid” om te gidsen.’

Zo is de hele buurt bij het project betrokken. Kinderen maken de tekeningen, ouders en vrijwilligers uit de wijk worden ingezet voor de kunstwandeling en als gids bij de tentoonstelling als afsluiting van het project. Het project brengt de buurtbewoners niet alleen met elkaar in contact, maar is daarnaast voor velen een eerste kennismaking met hedendaagse beeldende kunst. ‘Vanuit het buurtwerk bekeken, is de toegevoegde waarde van “kunst” dat we zogenoemde aandachtswijken benaderen én meekrijgen vanuit een positieve invalshoek: de teken- en schildertalenten van een kind’, licht Anthone toe. ‘Kunst biedt voor ons een mooie, positieve manier om elk kind (en elk gezin) te betrekken, te laten proeven van kunst.’

Beaumont voegt daar nog aan toe: ‘De kinderen kennen vanzelfsprekend de kunstenaars niet. En dat maakt het nu net zo boeiend. Er is van conditionering geen sprake.’ Uit eerste hand weet Anthone dat het project erg veel betekent voor de mensen in Sint-Pieters. Ze zijn door het project trots op hun wijk en dat ze daar wonen. Ook de kunstenaars doen er hun profijt mee. ‘Het kan voor kunstenaars een verrijking zijn om te participeren in dergelijke initiatieven’, aldus Yves Beaumont. ‘Enerzijds legt het nog eens de band tussen de wereld van het louter artistieke en de wereld daarbuiten. Anderzijds is het altijd een uitdaging om met kinderen – die steeds een zuivere en ongeconditioneerde beeldtaal gebruiken – een soort feedbackproject in te stappen.’